

מים הרשקוביץ

סכנה מתוקה

053.5473772

אימייל: editor@1book.co.il

להזמנות: 1book.co.il

כתיבה: מ"ם הרשקוביץ

עימוד ועיצוב: *y.w. graphicdesign*

איורים: shutterstock

© כל הזכויות שמורות

ה'תשפ"ג 5783 (2023)

All Rights Reserved

תוכן עניינים

75	פרק 14 זה לא לטלפון	5	פרק 1 מה מסתתר באוניה? . . . . .
80	פרק 15 המזימה נחשפת	11	פרק 2 הפלגה מוקדמת . . . . .
85	פרק 16 שיחה מעבר לאוקיינוס	17	פרק 3 אל היעד . . . . .
90	פרק 17 זיכיון מהודר	24	פרק 4 משלחה וחוזרת . . . . .
95	פרק 18 משמר החופים	30	פרק 5 ספקות פנימיים . . . . .
100	פרק 19 עולים לאוניה	35	פרק 6 שליחות חשאית . . . . .
105	פרק 20 סוכר מתוק ומסוכן	40	פרק 7 שלוש עיניים . . . . .
110	פרק 21 כלובי פיראטים	45	פרק 8 אל המפעל . . . . .
115	פרק 22 בעיניים קשורות	50	פרק 9 מכשרות לסכנה . . . . .
120	פרק 23 נתפס על חם	55	פרק 10 עטלפים . . . . .
125	פרק 24 משחקי ריגול	60	פרק 11 עפר במרתף . . . . .
131	פרק 25 אחראי חדש	65	פרק 12 איסוף דגימות . . . . .
135	פרק 26 השמש עוד לא שקעה...	70	פרק 13 מה מסתתר ברשימה? . . . . .

216	פרק 42 מעשרה יוצא אחד . . . . .
221	פרק 43 כי בשמחה תצאו . . . . .
226	פרק 44 מהפח אל הפחת . . . . .
231	פרק 45 מסתנן חוקי . . . . .
236	פרק 46 שיחת טלפון אחת . . . . .
241	פרק 47 בשידור חי . . . . .
246	פרק 48 מבצע כשרות . . . . .
251	פרק 49 ביעור ממתקים . . . . .
256	פרק 50 המשאית החסרה . . . . .
261	פרק 51 ברכה לבטלה? . . . . .
266	פרק 52 המשאית האחרונה . . . . .
272	פרק 53 מלכוד כפול . . . . .
277	פרק 54 הרגע שאחרי האחרון . . . . .
282	פרק 55 מתיקות לא סכנה . . . . .

140	פרק 27 מיהו אברם? . . . . .
145	פרק 28 סודות שמורים . . . . .
150	פרק 29 הטירה האדומה . . . . .
155	פרק 30 הצוללת נכנסת לתמונה . . . . .
160	פרק 31 ממעמקי הים . . . . .
165	פרק 32 פשיטה באישון ליל . . . . .
170	פרק 33 על כנפיהם לאות . . . . .
175	פרק 34 חוקרי האינסוף . . . . .
180	פרק 35 אות חיים . . . . .
186	פרק 36 משחק מוחות ולבבות . . . . .
191	פרק 37 אובדן כנף . . . . .
196	פרק 38 האמת מתגלה . . . . .
201	פרק 39 נקמה מתוקה . . . . .
206	פרק 40 דרוש: בעל שם . . . . .
211	פרק 41 מאוחר מדי . . . . .

מה מסתתר באוניה?

נמל סוצ'י, חוף הים השחור, רוסיה.

רעש והמולה מילאו את הנמל המסחרי גדול הממדים. עגורנים פרקו מכולות ומטענים מעל סיפון אניות משא עצומות. פועלים בסרבלים התרוצצו מצד לצד, וצעקות ניסרו את החלל. מפעם לפעם החרידה את האוויר צפירה מחרישת אוזניים, ולהקת שחפים התעופפה בבהלה.

בשביל המרוצף הסמוך לקו המים, פסעו שני ילדים שחורי שיער הדומים זה לזה, בעקבות בחור בעל מראה מקומי כבן עשרים וחמש. הילדים העליזים קיפצו קדימה, שאלו שאלות שונות וקיבלו תשובות מלאות ומספקות מפי הבחור הידידותי.

שניאור ומנדי, הם ילדי ה'שליחים' בעיר פניצ'לינה הסמוכה לסוצ'י, שהיו כעת בחופשת הקיץ הארוכה. על פי התוכנית, בהמשך הם עתידים לנסוע לארץ ישראל לשבועיים, לבקר את

סבא וסבתא משני הצדדים. אך בינתיים, אבא ואמא עסוקים מאוד בשליחות, והם קצת משתעממים...

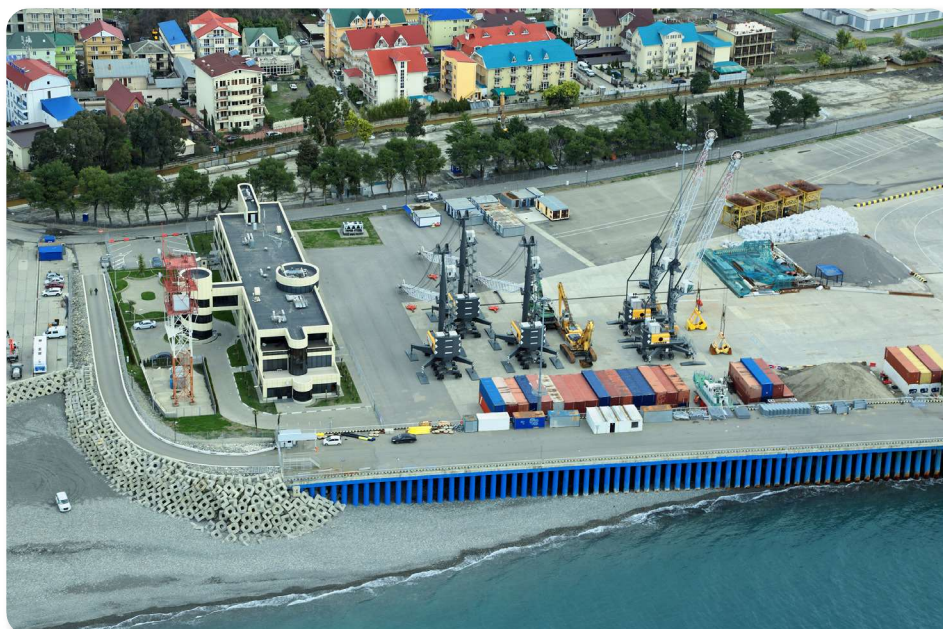
למרבה השמחה, התנדב סרגיי, בחור יהודי חביב מאנשי הקהילה וממקורבי בית חב"ד, לקחת אותם לסיור בנמל הסמוך. הסיור התגלה כמעניין במיוחד! התברר שסרגיי הוא בעל ידע רב בכל נושא, וכמעט ולא נמצאה שאלה שלא הייתה לו תשובה עליה.

"למה קוראים לים הזה 'הים השחור'?" ביקש לדעת מנדי בן התשע, הקטן מבין השנים. "הוא בכלל לא שחור, הוא כחול ממש כמו כל ים אחר!"

"שאלה מצויינת!" החמיא לו סרגיי. "האמת היא שהים הזה הוא לא כחול כמו כל ים אחר – הוא קצת כהה יותר, ובגלל זה מכנים אותו 'הים השחור'. היום מזג האויר נאה, אך בדרך כלל שורר ערפל על הים, והערפל האפל גורם לו להיראות שחור עוד יותר..."

"בעבר", נשא סרגיי את עיניו כמפליג אל העבר, "היו הימאים והמלחים העוברים בים הזה מכנים אותו בשם 'הים המרושע' בגלל צבעו השחור..."

"אם תערכו סיבוב בכפרים שסביב הים", הוסיף סרגיי, "תוכלו לשמוע אגדות על כך שהים משנה את צבעו לשחור כהה בזמן סערה... הדבר לא לגמרי מופרך, כי ישנן בים אצות ים רבות,

ובזמן סערה כשהן מתערבבות במים - צבען השחור בולט...
אבל למה אנחנו סתם מתעסקים בשחור? בואו נמשיך בסירור!"

את עיניו של סרגיי צדה אוניית משא גדולה עליה הועמסו
מכולות ('קונטיינר') עליהן הוטבעו האותיות C.R. וצירור חינני
של סוכריות גדולות. 'אוניית ממתקים, זה דבר שעשוי לעניין
את הילדים!' חשב לעצמו וניגש אל הכבש המוביל לסיפון
המרכזי.

הוא העביר שטר קטן לידיו של איש החברה שעמד בפתח,
וענד על חולצתו תג עם סמל החברה והשם "בוריס". בוריס

קיבל את השטר, נתן להם בשמחה לעבור ואף התנדב לערוך להם סיור מודרך על גבי הספינה.

"עולם הממתקים השתנה מאוד בשנים האחרונות", החל להסביר להם בפאתוס, כשנכנסו לאולם הפיקוד. "בעבר היה מקובל לאכול סוכריית תרנגול אדום על מקל, שזה גוש של צבע מאכל וסוכר דביק אשר אינו תורם מאומה לבריאות הילד".

"ומה היום?" שאל שניאור בן האחת-עשרה.

"היום, הכל אחרת", הנמיך בוריס את קולו כצופן סוד. "יותר ויותר חברות ממתקים בעולם החלו להכניס לתוך מוצריהם רכיבים בריאים, כמו ויטמינים, ברזל ועוד. כך, יכולה האם הרגועה לתת לילדיה את הממתק בלב שקט!"

"החברה שלנו, סי.אר. - שזה ראשי תיבות של "קנדי רויאל", סוכריה מלכותית, או ממתקים מלכותיים", המשיך בוריס לספר, "הפכה את הממתקים הבריאים לאומנות. אצלנו הרכיבים הבריאים הם לא רק תירוץ שיגרום לקנות את הממתקים, אלא עיקר המוצר! דרך המוצרים שלנו עם התוספות המדעיות, ילד יכול לקבל את כל התזונה הבריאה לה הוא זקוק במשך היום! עוד תוכלו לשמוע אמא שאומרת לכן שלה "אם תסיים את הממתק, תקבל שניצל"..."

“אבל את מי מעניינים רק הסברים?” נזכר פתאום בוריס. “בואו ואראה לכם כמה מהמוצרים המיוחדים שלנו!” הוא ניגש לערימת ארגזים שעמדה בפינת החדר והילדים רצו אחריו בשמחה.

סרגיי התקדם אף הוא אחריהם בחיוך, מתכוון למנוע מהילדים לאכול ממתקים ללא הכשר מתאים, אך אוזנו החדה קלטה לפתע קול זועם מבחוץ. בשמיעתו החדה הצליח לקלוט קול סמכותי גוער: “מי הכניס לכאן את הילדים הללו? הם עלולים לגלות את הכל!”

קול שקט יותר ענה לו משפט או שניים, שלא הצליחו להגיע לאוזניו של סרגיי. אך אז נשמע שוב הקול הסמכותי: “את מה שנעשה אין להשיב, אבל יש לדאוג שהם יסיימו את הסיור כמה שיותר מהר!”

‘מה יש להם להסתיר?’ תהה סרגיי. הוא לא הספיק לעשות דבר, כשצל גדול הסתיר את הפתח. דמות רחבה עמדה שם, פנים שחומות ומצולקות, שפם שחור בולט וזרועות חשופות עצומות.

“אדוני רב החובל!” נרתע בוריס, עבר לדום וכמעט שגם הצדיע. “במה אוכל לעזור?”

ניכר היה שרב החובל עושה כל מאמץ להיראות נחמד וידידותי,
אך הדבר עלה לו בקושי רב. הוא דיבר בקול שקט ומדוד:

“אנחנו צריכים לעשות כאן עכשיו... הדברה. הדברה נגד חרקים
ומזיקים לקראת ההפלגה, כמו שאנחנו עושים בכל פעם. לשם
כך על כולם לרדת מהאונייה. כמובן שהילדים ה... נחמדים
האלו והמלווה שלהם צריכים לרדת גם הם”.

“בוודאי אדוני, מיד!” אמר בוריס. “בואו אלוה אתכם בדרך
למטה”.

עיניו היוקדות של רב החובל בחנו בדקדוק את סרגיי. האם אכן
עלה לספינה באקראי בלבד? והאם הצליח לגלות משהו?...

פרק 2

הפלגה מוקדמת

נמל סוצ'י, חוף הים השחור, רוסיה.

בוריס ליווה את החבורה עד לקצה הכבש ומיהר לשוב ולעלות לאונייה. סרגיי נותר על הרציף המרוצף באבנים עגלגלות וכהות, יחד עם הילדים שלא יכלו להסתיר את אכזבתם.

"מה זה?" התלונן מנדי ודמעות בעיניו. "למה הוא גירש אותנו ככה? לא הספקנו לראות כמעט כלום וגם בסוף בוריס לא הביא לנו שום ממתק!"

"ורב החובל הזה?!" הוסיף שניאור בזעם. "הוא נראה כמו המן הרשע! ראיתם איזה עיניים מפחידות היו לו? ואיזה שפם ענק? ואיזה צלקות? על הפנים! חבל שלא הבאנו מהבית רעשנים..."

סרגיי הטיב את כובע המצחייה השחור על ראשו וזירז את הילדים להתרחק מהאונייה. "אין מה לעשות!" אמר להם בעודם צועדים במהירות. "הוא היה צריך להדביר את האונייה!"

"זה נראה לך הגיוני?" טען שניאור. "אתה שמעת פעם על דבר כזה, להדביר אונייה?"

"לא שמעתי". הודה סרגיי. "אבל מי יודע? אולי באוניית ממתקים זה אחרת. אני בטוח שגם החרקים עלולים לאהוב ממתקים..." "נראה לי שהם עושים הדברה נגד ילדים". טען שניאור. "גם ילדים עלולים לאהוב ממתקים!"

"אני לא חושב שיש לרב החובל הזה משהו נגדכם חלילה..." אמר סרגיי.

"אני גם לא חושב שיש לו משהו נגד חרקים..." אמר מנדי. "בטח שיש לו משהו נגד חרקים!" צחק שניאור. "חומר הדברה!" "אני מבין את האכזבה שלכם". סיכם סרגיי את הדין המרתק. "אבל אני בטוח שבעזרת השם עוד נמצא אונייה מעניינת אחרת".

"עוד אונייה עם ממתקים?!" פקפק מנדי. "אין סיכוי!" סרגיי הביט קדימה. "לא עוד ממתקים... אבל מה דעתך על שייט בנמל?"

"כן!" צהל מנדי והניף אגרופים קמוצים בשמחה. גם שניאור היה נראה מרוצה.

הם התקרבו לעבר הרציף ממנו יצאו ספינות קטנות לשייט סיור בנמל. "האונייה הבאה תצא בשעה 14:50", הקריא סרגיי מלוח הזמנים. "יש לנו עוד חצי שעה בערך", אמר שניאור לאחר שהעיף מבט בשעון היד שלו.

"אני אלך לקנות כרטיסים". אמר סרגיי. "אתם יכולים לחכות ביניים כאן על הספסל!"

משנעלם מעיני הילדים, ביצע סרגיי איגוף רחב, כשפניו מועדות לעבר אוניית הממתקים. הוא לא רצה להדאיג את הילדים יותר מידי בדברים ששמע, אולם בליבו לא היה רגוע כלל.